

Grafit a vakvezető kutya blogja 56.rész

#grafitblog

Kedves Olvasóim!

Gondolom, hogy már ti is karácsonyi lázban égtok. Hihetetlen, hogy már eltelt egy év. Megírtátok már kívánságaitokat, hogy mit szeretnétek a fa alá? Én kértem egy kávéfát mert azt imádom rágni, s közben még magvasabb gondolatok jutnak eszembe amiket majd megírok nektek. Illik hozzám ez a kávéfa mert lefekszem, a két első lábammal megfogom, s rágcsgálom, s bajom sem lesz tőle, hisz nem sértem meg vele a számat, s közben nagyon magasztos gondolataim támadnak.

Pihenek a jó meleg szobában, s ez olyan szép lenne, ha... Szélvész kisasszony nem csörtetne oda hozzám a borzalmas sípoló labdájával, s nem sípoltatná megállás nélkül a fülembé, s közben még a lábával csapkod is, hogy „Gyere már birkózni, na gyere már! Unatkozom!”

Igyekszem nem reagálni rá, akkor meg elkezd ugatni úgy hív játékba, na ekkor már a gazdánk is besokall, s ránk kiabál, hogy fejezzük be a cirkuszt, pedig nem is én csinálom. Ekkorra már elegendem lesz mind kettejükből, s rendet teszek. Bodza most is sípólos játékot kért, sajnos meg is kapja. Imádja ezeket, addig nyomkodja, míg ki nem purcannak szegények.

Képzeljétek, hogy van, hogy éjjel is rájön a bolondóra, na ekkor jut eszembe szegény jó Bogica, velem neki sokkal könnyebb dolga volt, mint most nekem Bodzával, én magam voltam a nyugalom, higgadság, szerénység, alkalmazkodás mintaképe.

Én havat is kértem karácsonyra. Úgy szeretném, ha esne. Sajnos nagyon rég élvezhettem igazi fehér karácsonyt, pedig megígérte nekünk a gazdi, hogy megyünk sétálni a ligetbe, s milyen gyönyörű lenne a fák alatt, minden csupa-csupa hó, s hallgatni a csendet. Bodza még nem is látott havat.

Szerintem. azt sem tudja, hogy milyen jó a hóban kergetőzni, fetrengeni. Azt is kértem még a gazdámtól, hogy legyen pár nap, amikor itthon vannak velem mert bár tudom, hogy minden nap végén hazajönnek hozzám, de azért hiányoznak nekem a hármásban együtt eltöltött napok.

A hétvégék olyan gyorsan elszaladnak, s gazdám akkor is sokszor a dolgát intézi, ezért is szerettem volna karácsonyi ajándékként pár napot hármásban amikor játszunk, pihenünk, sétálunk, s ő nem ideges, nem türelmetlen, nem készülődik kapkodva, nem rohan sehová.

Bodza meg azt kérte még ajándékba a sípoló játékon kívül, hogy hadd lehessen sokat együtt Radarral. Ő a szomszédban lakik, imádják egymást Bodzával. Egész megkergülnek együtt, de hát fiatalság bolondság, ahogy szokták mondani. Imádják egymást kergetni, együtt futnak, szagolnak, rágják egymást.

Én nézni szeretem őket, s arra gondolok, hogy valamikor testvéreimmel én is pont így játszottam, de azok az idők már elmúltak. A gazdink is hasonló ajándékot kért mint én, leginkább, hogy ne kelljen rohannia sehová, velünk lehessen, olvashasson, pihenessen, s hallgathassa a csendet.

Egyre inkább olyan lesz mint én, pedig még fiatal, bírnia kellene a pezsgést, de hát ellustult, s elkényelmesedett. Így várjuk mi a karácsonyt. Engedjétek meg nekem kedves követőim, hogy kívánjak mindannyiótoknak áldott, békés, nyugalmas ünnepet, s hozzá a legfontosabbat jó egészséget!

Jövő szerdán ugyanitt találkozhattok velem a [Napos Oldal Alapítvány Facebook](#) illetve [weboldalán](#).
Üdvözlettel: Majaligeti Grafit

